

KAPITEL FEMTON

Hemligheter avslöjas

KYSSEN KOM UTAN MINSTA FÖRVARNING, men den första chocken la sig faktiskt ganska snabbt. Moira kvävde en lycklig suck och besvarade den försiktigt. Erions fingrar var i hennes hår, hennes armar om hans nacke. Allt annat blev otydligt och utan mening, det var bara de två i hela världen. Det pirrade svagt i Moiras hud. Erion höll henne så ömt och tätt intill sig, som om han inte ville att hon någonsin skulle lämna honom. Det ville hon inte heller, inte alls, hon brydde sig inte om vad som hände. De skulle vara tillsammans, och då spelade ingenting annat någon roll.

– Min Moira... viskade Erion, och Moira kände hur hon fick tårar i ögonen vid ömheten i hans röst. Jag hoppas att du har förstått att jag älskar dig? Så mycket, så väldigt mycket...

Hon kröp tätare intill honom, kysste honom lätt och drog in av hans doft.

– Jag älskar dig, sa hon lågt. Sedan första gången jag såg dig.

Erion kysste henne försiktigt och flinade sedan.

– Tja, det här var väl det bortgörande som alla gick runt och väntade sig från mig, sa han och smekte henne över kinden. Men jag ångrar det inte. Folk får prata.

Moira skrattade medan lyckotårar trängde fram ur hennes ögon och trillade ner i gräset. Erion hyschade henne och drog bort tårarna med sina tummar.

– Så så, inte gråta nu, sa han och la sin mantel om henne.

Det snövita plagget svepte in henne i härlig torr värme, och hon log genom tårarna.

– Förlåt, viskade hon och drog ett djupt hackigt andetag. Jag är bara...

– ... lycklig, fyllde Erion i och henne leende intill sig. Jag vet.

De satt tysta en liten stund. Tillslut vågade Moira säga något.

– Vad händer nu?

Erion ryckte på axlarna, och hans ögon lyste av pur glädje. Med sitt skälmska grin såg han ung ut, som en busig pojke.

– Det vet jag inte, sa han och verkade fullständigt nöjd med detta faktum. Jag har alltid vetat vad jag skulle göra, men det här har jag ingen kontroll över. Det känns riktigt bra.

Han skrattade högt, och skrattet genljöd över hela trädgården. Moira kände sig väldigt lätt om hjärtat när hon hörde det. Det var ett... befriat skratt.

– Det måste ha varit hemskt att veta vad man ska göra, vad som väntas av en, sa hon när skrattet hade klingat bort. Var det... var det drottningen som sa åt dig?

Erion skakade lätt på huvudet, men en skugga hade fallit över hans finmejslade drag.

– Nej, det var Meredith som brukade göra det, sa han lågt.

Han såg så sorgsen ut vid tanken på sin döda syster att Moira kände hur hennes hjärta blödde av medlidande. Hon strök lorden över kinden.

– Vill du prata om henne? frågade hon milt.

Han tänkte efter, och sedan nickade han sakta.

– Ja, sa han tveksamt. Ja, det vill jag. Men jag har inte gjort det på länge, så du får förlåta mig ifall det blir lite... konstigt.

Moira sa ingenting, tittade bara uppfordrande på mannen hon älskade.

– Hon... hon var den äldre, började Erion med rynkad panna, som om han hade svårt att finna orden. Hon föddes innan mig, mor sa att Merediths hjärta bara hade hunnit slå en enda gång innan jag kom ut. Hon ledde vägen, både då och senare. Hon... hon var min storasyster, och hon tog hand om mig.

Hans röst bröts, och Moira märkte till sin förskräckelse att han grät. Nu var det hennes tur att torka bort tårar, vilket hon gjorde, så lätt på handen som om hon vore rädd för att rispa hans felfria hud. Han log med ögon som glänste av fukt.

– Vill du höra resten? undrade han med hes röst.

Hans ansikte var blekt, och han pressade fram orden. Moira nickade bara tyst.

– En dag var Meredith borta, mumlade han. Vi letade överallt, hennes namn ekade över hela Rosendalen. Men hon var försvunnen. Spanare skickades ut för att fråga runt, men det var förgäves. Folk började förlora hoppet.

– Åh Erion... Moira kramade honom lätt, tillät honom att få ur sig allt.

– Det var jag som... hittade henne, kraxade han, och nu såg han ut som om han skulle kräkas. Hennes kropp. Hon hade gått ner sig i Blåsjön. Drunknat. Hennes hår flöt runt ansiktet, dolde hennes ögon. Jag såg först inte vem det var... Jag kände inte igen henne.

Plötsligt gav han upp ett tjut, likt en sårad hund, och kastade sig i famnen på Moira. Hans kropp skakade av snyftningar när hon lugnande strök honom över det gyllene håret.

– Shh, älskade min, viskade hon och vaggade honom sakta fram och tillbaka, som man gör med ett gråtande barn.

– Hon lämnade mig, sa Erion tonlöst mellan snyftningarna. Varför gjorde hon det? Hur ska jag kunna gå vidare utan henne?

Han talade inte längre till Moira, bara skrek ut sin sorg till hela världen. Det slet i Moiras hjärta över att behöva höra hans klagan, och just då skulle hon kunnat göra vadsomhelst för att göra honom glad, för att få honom att le.

– Erion, jag är så ledsen, sa hon och kysste honom över håret. Finns det något jag kan göra?

Han tittade upp på henne, hans ansikte var vaxblekt och han darrade.

– Stanna här, viskade han. Bara stanna hos mig, Moira.

Så Moira stannade, och snart ebbade gråten ut. Men Erion stannade kvar i hennes famn, en fullvuxen man som klängde sig fast vid henne likt en drunknande vid en planka.

– Tack, viskade han, så nära hennes öra att det kittlade till.

– Tack för vadå? frågade hon leende.

– För att du stannade.

Moira lyfte upp hans ansikte och såg mycket allvarligt på honom.

– Jag kommer alltid att stanna, sa hon. Oroa dig inte för det. Jag går ingenstans, jag lovar.

Han kysste henne, hett och intensivt. Det smakade salt av hans tårar. I början lät Moira honom göra det för att han skulle känna att hon verkligen var där, men sedan fångades hon av kyssens behag. Hon kände sig nästan yr, och blev tvungen att hålla sig fast i honom för att inte falla. Erion drog med sig henne ner i gräset, fortfarande ivrigt kyssande henne, och hennes fingrar lekte med det allra tunnaste håret bak i hans nacke. Hans hud knotttrades och kändes sträv mot hennes egen. Över hans axel kunde Moira se månen, och under den de två starkast lysande stjärnorna som fanns på himlen. De verkade le brett mot henne. Sedan blev allt lite suddigt.

.....

Moira slog upp ögonen, och undrade varför det gjorde ont någonstans inom henne. Sedan mindes hon, och ett belåtet kattleende spred sig över hennes läppar. Över hennes kropp låg en tung arm som vägde på henne. Genom de i morgonbrisen fladdrade tunikaärmarna kunde Moira skymta tunna rödaktiga ärr som löpte likt spridda stickor över hans arm. Hennes panna rynkades, men rynkorna slätades ut när lorden öppnade ögonen och tittade rakt på henne.

– God morgon, mumlade han sömnigt och gäspade.

– God morgon själv, svarade Moira. Har du sovit gott?

– Jag har sovit väldigt gott, svarade Erion leende och kysste henne mjukt.

De trasslade sig ur varandra mycket långsamt, som om de egentligen inte ville, och Moira sträckte sig efter sin klänning. Den var fuktig av dagg och skrynkelig efter att ha legat i gräset hela natten, men det gjorde ingenting. Hon drog den på sig.

– Så jag antar att det är officiellt, smålog hon. Jag är din frilla.

Erion drog henne intill sig och kysste henne bestämt.

– Kalla dig inte det ens på skoj, min älskade, förmanade han henne. Ingen ska få kalla dig det, och gör de det så ska jag allt visa dem vem det är som bestämmer häromkring.

– Ja, Ers Nåd, sa Moira lydigt och nickade undergivet.

– Och kalla mig inte för det, log han och kysste henne igen. Är du hungrig?

Hon nickade, och han hjälpte henne upp. När han gjorde det stack det till av smärta i hennes underliv, och hon bleknade lätt.

– Stackars min Moira, sa Erion deltagande och tog henne under armen i en beskyddande gest. Har du ont?

Moira nickade igen.

– Men jag klarar mig, sa hon och log svagt. Det skulle väl ha hänt ändå, förr eller senare?

– Förmodligen, sa Erion och blev lite röd om kinderna. Men jag skulle nog helst ha sett att det skulle ske någon annanstans än i den Röda Trädgården.

– Det spelar ingen roll för mig, sa Moira allvarligt. Det var bra, och det kunde inte ha varit bättre. Även om det hade varit i min säng.

– Vi får väl undersöka saken någon kväll, sa Erion med ett brett leende.

Moira skrattade högt, och de gick tillsammans in mot Borgen. Framför dörren till matsalen stannade de och tittade på varandra. Utan någon tvekan tog Erion hennes hand och kramade den demonstrativt. Sedan klev de in i matsalen, stod sida vid sida och såg hur de stirrade på dem. Tillsammans.

.....

De följande dagarna gick Moira som på moln. Hon var så lycklig att hon knappt visste vad hon skulle ta sig för, och varenda ledig stund tillbringade hon med Erion. Han älskade henne, det sa han ofta. De promenerade genom Trädgårdarna hand i hand, låg i varandras armar länge och talade om allt mellan himmel och jord. Så, en morgon vaknade Moira av att Erion smekte henne över kinden, och hon rullade över på andra sidan för att hälsa honom god morgon. Lordens leende blixtrade mot henne innan han kysste henne och räckte över en liten grön ask som han av allt att döma hade gömt bakom ryggen.

– Glad Arnet, min älskade Moira, log han.

Moira skrattade lågt och öppnade asken. På mörkgrön sammet låg en

gyllene brosch i form av en tumnagelsstor genomskinlig ädelsten på en platta av guld. Runt ädelstenen ringlade sig en inristad orm som bet sig i svansen, tecknet för evighet.

– Det är en herkimerdiamant, förklarade Erion. Den sägs stärka band av villkorlös kärlek och ha helande egenskaper. Jag tänkte att den skulle passa dig.

Moiras mun var ett runt O av förvåning.

– Den är fantastisk, sa hon hänfört och tog upp broschen för att se närmare på den.

Herkimerdiamanten glimmade i solstrålarna som sken in genom de tunna röda gardinerna i Moiras sovkammare.

– Tack så mycket, älskling, sa Moira och kysste honom häftigt. Och jag som inte har något till dig.

– Det har du redan gjort, smålog Erion och höll kvar sina läppar pressade mot hennes. Varenda dag vi är tillsammans.

Moira log sömnigt och de låg och slumrade en stund till, innan lorden hoppade till och började krångla sig ur de hoptrasslade lakanen.

– Jag är så hemskt ledsen, min sköna dam, ursäktade han sig och började se sig om efter sina kläder. Dussinmöte hos min mor. Vi har fortfarande ingen som kan ta Agoris plats.

Moira suckade lätt och satte sig upp. Drottning Sinala hade berättat om dussinet för henne. De var tolv människor, i Rosendalens fall var både drottningen och Erion en del av det, som under Tolvdagarna tog sig namnet som en av årets månader. Det var till hyllning av Skaparen, Irotsih, som i en gammal sägen hade förvandlat sig till tolv olika personer under lika många dagar för att lura en mäktig kung och sedan berättat sina lagar för folket i Taran-Zell. Tolvdagarna var en utdragen ceremoni som avslutades med en stor fest, och man tog mycket allvarligt på den i Rosendalen. Erion måste gå.

– Jag kommer att sakna dig, sa hon ärligt och följde honom med blicken medan han klädde på sig.

Erion skrattade lite, och vände sig med den ännu oknäppta skjortan fladdrande i morgonvinden. På nytt la Moira märke till ärren på hans armar, och hon sträckte fram handen för att röra vid dem, men Erion drog sig undan.

– Låt bli, sa han bestämt.

– Vad har du gjort? frågade Moira. Hur fick du de ärren?

– Jag gjorde ingenting, sa Erion kort och irriterat och knäppte skjortan. Bara... något som hände efter Meredith dog.

Moira frågade inte mer, men hennes panna var rynkad när hon själv började klä på sig. Erion suckade vid hennes strama min och gick fram till henne.

– Jag menade inte att vara dum, viskade han ömt och slog armarna om henne. Det är bara... vissa saker som jag helst vill glömma. Jag vill bara att det ska vara du och jag, inga frågor. Bara vi två.

Moira nickade igen och kramade tillbaka, drog in av hans doft för att ha något av honom kvar hos sig. Om han ville hålla det hemligt så fick hon väl respektera det. Inget att bråka om. Det fanns säkert en bra anledning till att han hade de där ärrn. Kanske han hade skurit sig när han försökte hämta upp Merediths kropp ur Blåsjön, eller han kanske hade varit i strid? Moira litade fullt och fast på Erion. Han var en stor pojke, och han kunde ta vara på sig själv. Hennes fingrar höll hårt om broschen han hade gett henne. Erion kysste henne snabbt och log lite.

– Jag kommer tillbaka till dig senare, vi kan äta frukost tillsammans, föreslog han. Blir det bra?

– Ja, svarade Moira och tvingade fram ett leende.
Han skulle alltid komma tillbaka till henne.

.....

Efter frukosten, som hade varit ganska tyst, gick Moira upp till drottningen. Erion hade sagt att hon mådde dåligt, och kammartärnan hade genast blivit orolig för henne. Regenten satt hopkurad under en filt framför den öppna brasan, och hon såg blek ut. Håret låg utslaget och gick i långa gråstrimmiga vågor över stolsryggen. Hon log när Moira kom in.

– Hej på dig, sa hon, och rösten lät hes. Trevligt av dig att komma.

– Ers Nåd, sa Moira och neg artigt. Hur mår Ni egentligen?

– Jag klarar mig, kraxade drottningen och hostade till. Jag har mina teer och mediciner, jag kommer att bli bra. Det är bara en liten vårförkylning.

– Stackars Ers Nåd, vojade sig Moira och skyndade fram. Kan jag göra något? Ni borde ligga ned!

Drottningen skakade milt på huvudet.

– Jag sitter här och har det bra, sa hon och lutade sig bakåt. Du kan bara sitta här och berätta något.

Men idag kunde inte Moira komma på något att berätta, hennes huvud var fullt upptagen med en enda fråga. Och när Erion inte ville svara henne, fick hon ställa den till hans mor.

– Ers Nåd, sa hon sakta. Jag har lagt märke till flera röda ärr på lord Erions armar. Vet Ni varifrån de kommer?

Drottningen suckade och begravde ansiktet i sina händer.

– Moira, min flicka, vill du verkligen veta det? frågade hon.

– Ja, sa hennes kammartärna. Jag är säker på att jag vill. Jag vill veta vad det var som gjorde honom så illa.

Drottning Sinala suckade och klappade på pallan bredvid sig. Moira satte sig på den och lyssnade uppmärksamt.

– Kanske du inte riktigt har förstått, hur fäst Erion var vid sin syster, började hennes matmor långsamt. De stod så nära varandra som två personer kan göra utan att bli en enda. De var alltid tillsammans. Merediths död chockade honom svårt. Så svårt att han blev sjuk av det.

Hon svalde hårt, som om hon mindes något hon helst hade velat glömma, och tog en klunk av sitt te. Efteråt var hennes röst lite klarare.

– Han satt ensam i sin kammare och sörjde, fortsatte hon. Dag ut och dag in satt han där. Jag besökte honom en gång ett par dagar efter Meredith hade... blivit funnen. Han var som ett spöke, en skugga av sitt tidigare jag. Talade inte, bara satt och stirrade tomt framför sig. Han hade inte ätit, inte sovit. Och han hade skadat sig själv.

Hon berättade det så lugnt, som om hon hade vant sig vid tanken på vad hennes son hade gjort. Bara hennes ögon verkade blanka. Moira hörde på under stigande förfäran.

– Skadat sig själv? upprepade hon viskande. Hur?

– Han hade skurit av sig håret, vartenda hårstrå hade han kapat, blev svaret. Och han hade... slitsat upp långa sår längs armarna. Blodet hade fläckt ner hans lakan, stora rödbruna fläckar var det. Och sakerna han sa... Jag kommer aldrig att glömma dem.

Moiras ögon var stora och skrämnda. Hade Erion gjort det med sig själv? Nej, det kunde inte vara så. Det var inte den Erion som hon kände och älskade, det var någon annan. En demon. Erion skulle inte göra så.

– Vad sa han? frågade Moira, fruktade nästan svaret.

Drottningen tvekade.

– Jag sa att jag ville veta, sa hennes kammartärna skarpt, utan att bry sig om att det gjorde ont i halsen av tillbakahållen gråt. Och jag vill veta allt. Vad sa han?

– Det var bara fragment av meningar, lösa ord, sa drottningen. ”Lämna mig ifred, allt ska bli så bra nu”. Han sa att han visste vad han gjorde, att Meredith talade med honom i hans drömmar. Han sa att... att hon var avundsjuk på honom, och att det inte var rättvist att han levde medan hon måste vara död. Han slet av sig sitt hår, som var identiskt med hennes. Ville förstöra sin egen skönhet, förinta sig själv. Med sin pennvässarkniv skar han sig i armarna, strimlade sönder sin felfria hud som hon också hade haft. Han såg sig aldrig i spegeln, han var rädd att hennes ansikte skulle titta tillbaka på honom.

Tunga tårar rann nerför Moiras kinder, och hon höll händerna för öronen. Nu ville hon inte höra mer, nu var det nog! Illamåendet lurade någonstans i hennes mage, hon kände kväljningar i halsen. Det kunde inte vara verkligt. En

gammal kvinnas feberhallucinationer. Hennes Erion kunde inte, skulle aldrig skada sig själv så. Drottningen tog Moiras händer i sina och kramade dem hårt.

– Jag är så ledsen, sa hon viskande. Men du ville höra, och förr eller senare kommer det fram ändå. Jag visste att Erion aldrig skulle berätta det för dig på egen hand, men det var vad som verkligen hände.

– Jag tror det inte, sa Moira hest och torkade ilsket bort sina tårar. Erion skulle aldrig göra så, det vet jag.

– Jag begär inte att du tror, Moira. Bara att du vet.

Det fanns ingen ilska i drottningens röst, bara konstaterande. Moira drog handen till sig och reste sig häftigt från sin pall.

– Jag tror det inte, viskade hon, för det hände inte.

Innanför hennes ögon utspelades åsynen av Erions ärr om och om igen, hon kunde se hur blodet forsade fram och fläckade och förstörde. Sådana sår måste blöda mycket. Moira kunde inte ens föreställa sig hur dåligt man måste må för att kunna göra någonting sådant mot sig själv. Plötsligt fylldes hon av häftig rädsla.

– Kan... kan han göra något sådant igen? frågade hon.

Drottning Sinala sa ingenting på en lång stund, tittade bara på sin kammartärna med medlidande speglat i sina grågröna ögon.

– Jag ska inte ljuga för dig, min flicka, sa hon tillslut. Det finns en möjlighet att han gör det igen. Men det tror jag inte. Han är... annorlunda nu. Kanske du har något med det att göra?

Hon log ömt och sträckte fram sin hand igen, och den här gången tog Moira den utan att tveka alls. Drottningen klappade henne mjukt över håret med fingrar som darrade något.

– Jag har sett hur han ser på dig, sa hon. Och jag har aldrig upptäckt det hos honom förut, inte sedan Meredith dog. Det är något speciellt med dig, Moira, kanske något som du inte ens är medveten om själv. Men han ser det, och jag ser det.

Moira rodnade lätt trots den vassa klump av gråt som skavde i hennes hals. Hon skulle inte stå ut mycket längre i drottningens sällskap, ville vara ensam nu med allt hon visste.

– Jag ber om ursäkt, Ers Nåd, sa hon hest och släppte drottningens hand. Men... jag...

– Jag vet, nickade Erions mor. Gå du. Jag klarar mig.

Moira log, snabbt och tveksamt, och trippade ut ur kammaren med hastiga steg. Tårar hade redan börjat stiga i hennes ögon när hon kom in på sitt rum, där hon kastade sig på sängen och började gråta hejdlöst.

Det var också på sängen som Erion hittade Moira några timmar senare. Då hade hon somnat, utmattad av all sin sorg, med tårar fortfarande glittrande i

ögonfransarna. Erion blev stående och tittade på henne en stund, memorerade hennes anletsdrag, innan han försiktigt ruskade henne vaken.

– Hm? Vad är det? mumlade Moira, fortfarande på sömnens gräns.

– Hur är det med dig egentligen? frågade Erion mjukt.

Hon satte sig upp och gäspade. I hennes ögon kunde lorden se förvirring och mycket färsk sorg.

– Gick du upp till mor? undrade han. Hur vad det med henne?

– Hon mådde bra, svarade Moira med grumlig röst. Hon bara... berättade vissa saker för mig. Svarade på vissa frågor.

Erion stelnade till, och hans ögon smalnade av misstänksamhet.

– Vad då för saker? frågade han långsamt.

– Saker om ditt förflutna.

Hon visste hur han hade fått ärren. Hon ville att han skulle veta att hon visste det. Hon ville att han skulle säga henne att drottning Sinala hade ljugit.

– Varför v... ville du veta det?

Erion stammade. Drottningen måste ha talat sanning, annars skulle han inte ha reagerat såhär. Han hade själv skadat sig.

– Därför att jag älskar dig, svarade Moira häftigt. Om något skulle hända dig så vill jag veta vad det är. Jag hade hoppats att hon ljög, men nu förstår jag att det inte är så. Du skar dig själv, och det är därför du har ärr.

Hon sa det så lugnt, trots att ett dovt illamående hade byggt bo i hennes mage. Något jagat hade dykt upp i Erions ögon nu, något desperat.

– Min mor ljög inte, sa han med en liten suck. Min mor skulle aldrig ljuga. Men jag svär dig Moira, jag skulle aldrig göra om det! Jag... jag vet inte vad som tog åt mig!

Moira visste inte vad hon skulle säga, hon kände bara tårarna välla fram igen. Det enda hon ville var att hon skulle vakna och förstå att allt detta var en obehaglig dröm, och att Erion skulle ligga vid hennes sida utan de där fruktansvärda röda ärren på armarna. Han såg så liten ut nu, orolig och skamsen, som en pojke som hade gjort något dumt.

– Hatar du mig nu? viskade han. Jag ber dig, snälla älskade Moira, hata mig inte...

– Jag hatar dig inte, blev hennes lugna svar. Jag kan aldrig hata dig. men jag förstår bara inte varför.

– Det gör inte jag heller, sa Erion stilla. Det var som... som om det egentligen inte hände mig. Som i en dröm. Men sedan vaknade jag, och smärtan och blodet försvann inte...

– Erion, jag vill inte höra det.

Moiras röst var låg och behärskad, men hon var blek som döden i ansiktet och hon kämpade mot gråten.

– Förlåt, jag bara...

Hon gav honom en blick, och han tystnade.

– Jag hatar dig inte, upprepade hon. Men jag kommer att behöva tid för att förstå och acceptera. Jag kommer att stanna.

Och hon log faktiskt.

– Mig blir du inte av med så lätt.

.....

Moira lärde sig att förstå, men att lita på Erion visade sig vara en annan sak. Hon gick i ständig skräck för att han skulle skada sig själv, och hon mådde illa varje gång hon såg de röda ärrarna på hans armar. Det måste ha gjort så ont... Resten av Rosendalen hade börjat se vad som hände mellan lorden och drottningens kammartärna. Paret var inte speciellt försiktiga med att dölja det, och ingen av dem skämdes. Men det var andra saker som hände nu, utanför Rosmuren. Moira kunde se att Erion var bekymrad. Han var inte sig själv. Så, när de gick in i juli och Tolvdagarna hade passerat, frågade hon honom vad som stod på.

– Åh, min älskling, viskade han och kramade henne lätt där de satt i den Röda Trädgården. Det är bara en massa saker som har hänt nu, alldeles för fort...

– Svara inte bara sådär, sa Moira strängt. Sådär som om jag inte skulle förstå. Berätta bara sanningen, snälla.

Erion log ursäktande och nickade sedan allvarligt.

– Rosendalen har fått problem, sa han ärligt. Eldfolket i väster rustar till strid.

Moiras mun föll öppen, och hon gapade av förvåning. Detta var absolut inte något hon hade väntat sig.

– Strid? upprepade hon. Varför?

– Du förstår, de ville gå i handel med Rosendalen. De sålde vackra halssmycken, tunna stjärnberlocker på gyllene kedjor. De var fantastiska, men vi kunde inte handla med eldfolket. Du känner till eyiderna, gör du inte?

Moira nickade, undrande vad det hade med saken att göra. Erion suckade lätt.

– Och du vet hur eyidögon ser ut? fortsatte han. Alldeles svarta, men med ett stjärnformat ljus?

– Ja, Mattias berättade om dem för mig, sa Moira. När en eyid dör så brinner detta ljus starkt, för att sedan slockna. Då tänds två nya stjärnor på himlen. Så sägs det i alla fall.

– Just så, sa Erion. Och dessa halssmycken var gjorda av detta ljus. Eldfolket hade dödat eyider för dem.

Moira kände hur hon blev alldeles kall, och ilskan steg inom henne.

- Men det är ju fruktansvärt! utbrast hon. Oskyldiga varelser...
- Jag vet, och det tyckte vi alla, sa Erion. Så eldfolket fick avslag. Det tyckte de inte om. De vill lära oss en läxa.
- Men Rosendalen måste väl ändå vara starkare än de där vildarna? sa Moira, fortfarande med avsky i rösten. Vi kan väl besegra dem?
- Det blev väldigt tyst i trädgården, och hon tittade tveksamt på Erion.
- Eller?
- Moira, Rosendalen har inte varit i krig med någon på många år, sa lorden uppriktigt. Våra arméer är mycket svaga. Eldfolket är starkare än vad vi är.
- Så... vad kan göras?
- Han svarade henne inte genast, och detta ögonblick av tvekan fick henne att förstå vad han inte sa högt. Han visste inte.
- Det enda som spelar någon roll nu är du, sa han allvarligt och tittade förälskat på henne. Jag vill få dig i säkerhet. Du är det viktigaste i världen för mig nu, och jag vill inte att du stannar här ifall de skulle komma. Du måste fly, förstår du det?
- Hon öppnade munnen för att svara, men kände att hennes röst inte skulle kunna bära henne. Istället nickade hon lydigt, och Erion såg lättad ut.
- Min duktiga flicka, sa han och kysste henne ömt. Jag tror inte att du förstår, hur viktig du har blivit. Jag älskar dig, min Moira.
- Och alldeles då, just i det ögonblicket, förstod Moira att hon aldrig skulle kunna lämna honom. De var en, för tätt sammanlänkade för att kunna skiljas åt nu. Hon kände till hans mörkaste sida, och hon älskade honom igenom den. De skulle aldrig vara isär.
- Jag vill att du var till Ellan, sa Erion allvarligt och spände sina fantastiska gröna ögon i henne. Där är du trygg, och jag kan komma efter sedan. Det finns saker som jag måste göra först bara, men sedan kommer jag.
- Jag vill inte resa, mumlade Moira med huvudet lutat mot hans axel. Jag vill stanna.
- Och tro mig, älskade, när jag säger att jag vill att du stannar, log Erion. Men det är farligt för dig, och det är farligt för oss alla. Du är min svaghet. Genom dig kan de komma åt mig, och genom mig kommer de åt Rosendalen. Utan dig kan jag inte...
- Han tystnade och såg faktiskt lite generad ut. Moira log mjukt och nickade.
- Jag förstår, sa hon sakta. Men jag tycker inte om att lämna dig.
- Och jag tycker inte om att du lämnar mig, så det går jämnt ut. Men oroa dig inte, saker ska göras i ordning för dig först. Du kan inte resa än på ett par dagar.
- Moira log snett.
- Så, vad hade du tänkt att vi skulle göra medan saker görs i ordning för

mig? frågade hon oskyldigt och flyttade sig lite närmare honom.

Erion skrattade högt. Sedan kysste han henne med den passion som bara kan uppkallas av vetenskapen, om att man inte kommer att vara tillsammans så länge till.

•••••

Två dagar senare stod Moiras vagn färdig. Hon skulle få tre pålitliga män med sig, varav en skulle fungera som kusk. Fast egentligen var hon inte så orolig för sig själv. Hon hade sin båge med sig, den som Mattias hade givit henne, och över hennes ena axel hängde ett splitternytt koger med ett tjugotal pilar i. Hon visste att hon kunde bruka vapnet ifall det blev nödvändigt. Nej, Moira var inte rädd alls. Det var en annan känsla som skavde i hennes bröst nu: Sorg. Varenda fiber i hennes kropp protesterade mot att lämna Erion efter sig, oavsett hur många gånger han lovade henne att komma efter så fort som möjligt. Nu stod de båda framför varandra, hans händer beskyddande om hennes.

– Så, då var det alltså dags, sa hon trevande.

– Det långdragna hjärtslitande avskedet, nickade Erion. Jag avskyr sånt här. Jag avskyr att du ska iväg.

Han stack in handen innanför sin rikt broderade bomullsväst och tog fram en liten ask. Den liknade den som hade innehållit herkimerdiamantsbroschen, som nu prydde Moiras gröna resdräkt, men den här asken var röd. Moira tog den och märkte att den kändes mycket lätt. Erion såg uppfordrande på henne med en glimt av nervositet i blicken.

– Öppna den, viskade han.

Så Moira gjorde det. Först blev hon närapå bländad av innehållet, men hennes ögon vande sig snabbt. Askens sammet var rosenröd och glänsande, och den bäddade en lysande ring som en pärla i ett ostronskal. Ringen var av guld, och fullständigt slät om man undantog den lilla diamant som blänkte mot Moira.

– Är... är det här vad jag tror att det är? viskade hon med tunn röst, som om hon inte kunde tro vad hennes ögon såg.

Han nickade bara och höll upp ringen.

– Till dig vill jag vara bunden, Moira, sa han högt och tog hennes vänstra hand i sin. Till dig vill jag vara lovad. Barnen du föder kan jag skänka mitt namn och min heder. Om du vill.

Moiras hjärta hade stannat, och allt blod rusade till hennes kinder. Hon kunde inte tro vad det var han sa. Åh Erion, hennes egen älskade Erion...

– Ja, det vill jag, sa hon lågt och rörde försiktigt vid ringen. Det vill jag, aldrig har jag velat någonting så starkt. Jag vill vara bunden till dig, lovad till dig, vill att mina barn ska erkännas som dina.

När de sista orden av Taran-Zells förlovningsceremoni hade lämnat hennes mun, sprack Erions ansikte upp i ett soligt leende och han tog henne i sin famn.

– Så då blir det så, mumlade han i hennes öra. Du beger dig av till Ellan, och sedan kommer jag efter... och då gifter vi oss.

Moira darrade i hela kroppen, och hon ville gråta och skratta på samma gång. Hon kunde inte tala, höll bara Erion så nära hon kunde. Det var gnäggandet från en av de otåliga hästarna som bröt det högtidliga bandet av tillgivenhet mellan dem båda, och Erion log svagt. Det såg nästan ut som om han skulle börja gråta.

– Jag antar att du måste fara, sa han och kysste hennes panna.

– Jo, svarade hon tyst.

Han hjälpte henne upp i vagnen, en ganska så imponerande sak prydd med glänsande rosor i putsad metall. Säten var bekväma med fjädrande dynor, så att Moira skulle kunna resa bekvämt utan att de dåliga vägarna skulle göra sig påmind. På vagnens båda sidor red två livvakter, två bredaxlade män klädda i brynja med svärd vid sidan, och deras svarta hästar frustade ivrigt.

– Jag ska vänta på dig, lovade Moira och la sin hand på lordens kind. Skyndar du dig?

– Jag ska försöka, nickade Erion och kysste lätt hennes hand.

Han flyttade blicken och log lite mot skatan som satt på en pinne, speciellt inbyggd för honom i vagnen.

– Vi ses Tias, sa han vänligt och kramsade honom på huvudet.

Sedan kysste han Moira genom vagnsfönstret.

– Glöm inte, sa han enkelt.

Moira kom på något och drog snabbt av sig den lilla silverring som han en gång hade gett henne som tack för hjälpen. Hon höll fram den mot honom. Först kände han inte igen den, men sedan log han och tog den i sin hand.

– Nu är ringarna bytta, sa Moira lågt. Farväl Erion.

– Farväl Moira.

Kusken, som för länge sedan hade tröttnat på allt romantiskt tjafs, manade på hästarna. De började tacksamt trava, och livvakternas följde dem. Moira tittade länge efter Erion där han försvann i fjärran. Sedan suckade hon och sjönk ner i sätet. Tias tittade medlidsamt på henne med snedliggande huvud. Hon smekte honom över ryggen.

– Då var det vi igen, Tias, mumlade hon. Nå, det kunde vara värre, eller hur?

I skymningen den dagen fick hon veta precis hur mycket värre det kunde bli.

Efter en tämligen händelselöst eftermiddag gjorde de resande halt och lät hästarna vila ut. En av livvakterna, en svarthårig drasut som hette Roddi, gick

ut för att jaga tag i något att dryga ut den medhavda matsäcken med. Han återvände en kort stund senare med fyra harar. Dessa flåddes, stektes över öppen eld och åts tillsammans med det bröd som de hade fått med sig.

– Kanske Ers Nåd vill sova en liten stund? föreslog kusken, vars namn var Tim.

Moira såg sig om för att se vem han talade med, och rodnade lätt när hon kom på att det var hon själv. Hon visste att hon traditionellt sett skulle bli en lady, en adelsdam, när hon gifte sig med Erion, men hon hade inte förstått att folk skulle börja kalla henne ”Ers Nåd” redan nu. Hon var heller inte så säker på att hon ville bli kallad det.

– Åh, jag vet inte, mumlade hon generat. Borde jag det?

– Det borde Ni, svarade Thor, den andre livvakten. Det blir en lång dag imorgon, så det är säkrast att Ni är utvilad.

Så Moira nickade och la sig insvept i ett par filter nära elden. De tre människens prat dämpades tills hon bara kunde höra det som ett lågt surr, och sedan somnade hon. Hon väcktes bara ett par timmar senare av ett stön och ett förskräckt tjut.

– Ers Nåd! hördes Roddis befallande röst. In i vagnen! Genast!

Moira, nyvaken och förvirrad, lydde omedelbart, och hon fick även en tämligen irriterad skata med sig. Hon tumlade in i vagnen och tryckte sig nära golvet. Det var fullt av människor runt lägret, åtminstone trodde hon att de var människor. Fast vid närmare eftertanke, kanske inte. Dessa varelser var kortare och robustare, de närapå vaggade fram och grymtade oförståeligt. De viftade med klumpigt gjorda vapen som de hade höjt mot Tim och Roddi. Moira kunde inte se Thor någonstans. Sedan fick hon plötsligt syn på honom. Den kraftige mannen låg framåtstupa med näsan i marken. Det satt en pil i hans rygg, dess fjädrade skaft darrade fortfarande svagt. Moira vände bort blicken och slog handen för munnen för att inte skrika. Död, han var död. De här varelserna hade dödat honom. Och de tänkte döda både henne och Tim och Roddi också. De hade sett rosorna på vagnen, och de visste varifrån de kom. Eldfolket.

Moira vännen, nu måste du tänka, befallde hon tyst sig själv och torkade bort de framsipprande tårarna. Vad kan jag göra?

Ja, vad kunde hon göra? Inte mycket, kom hon på, tillsagd som hon var att hålla sig i vagnen. Hon kunde inte ens nå sin båge, den låg bortglömd intill brasan. Så hon var vapenlös, det var inte bra. Fast kanske inte ändå... Roddis ena sadelväska låg inte alls långt ifrån henne, hon behövde bara sträcka ut handen genom vagnsdörren och nappa åt sig den. Det var gjort i en handvändning. Hon hällde ut innehållet på dynorna, så att inget ljud skulle höras ut till angriparna. En ynkelig bit bröd, lite tuggtobak, en kniv, en enkel träsked att äta soppa med, och även en liten skalbagge snidad ur en enda

turkossten. Ryttarens vanliga utrustning, men knappt något som kunde hjälpa Moira nu. Nå, kniven kunde kanske komma till nytta. Hon tog upp den, vägde den prövande i handen. Då hördes ett vrål, ett vanmäktigt rasande vrål, och hon måste titta ut igen. Tim måste vara skadad, han höll armen så konstigt. Han och Roddi kanske var skickliga svärdsmän, men varelserna myllrade fram som råttor, och de hade bågskyttar. Moira kunde inte göra stort mer än att titta på med en ständigt växande klump i halsen. Kanske hon skulle kasta kniven, göra någon nytta... Men hon vågade inte. Striden böljade fram och tillbaka, och chansen var stor att hon skulle träffa några av de sina. Eller inte träffa alls. Då tittade Tim upp mot henne med något bönfällande i blicken.

Gå, bad hans ögon. Skynda dig.

De fyra resandens hästar hade sprungit sin väg i panik när fienden kom, alla utom en. Den stod och tittade på Moira, klippte med sina mörkbruna ögon som om den väntade på henne. Hon nickade tyst mot den.

– Jag kommer, viskade hon lugnande.

Tyst tryckte hon ner vagnens dörrhandtag och gläntade på dörren. Hennes hjärna uppskattade lugnt hur många av varelserna som var inom synhåll för henne. 23 stycken, en oändlig mängd. Hälften av dem var beväpnade med pilbågar, och deras armar var seniga av mycken träning.

Bry dig inte om dem, intalade sig Moira lugnande. Fokusera på din båge, på Mattias' båge, och på skatan i din famn. Ta bågen, spring fram till hästen, fly långt borta. Visst, inga problem. Gör det bara.

Innan hon hann tänka på saken, reflektera över allt som kunde gå fel, sprang hon. Varelserna hann förmodligen aldrig få en ordentlig titt på henne när hon rusade förbi dem med sin pilbåge i ena handen. Hon höll den nästan krampaktigt med vitnande knogar medan hon siktade in sig på hästen. Den gnäggade milt, som om den välkomnade henne. Moira skulle aldrig riktigt förstå hur hon kom upp på dess rygg, men innan hon visste ordet av höll hon sig fast för brinnande livet runt en blänkande kastanjebrun hästhals medan hästen rörde sig rytmiskt under henne.

– Ta mig bara härifrån, mumlade hon och strök den med darrande hand över manken. Det är allt jag begär.

Hon var ingen skicklig ryttare, hade knappt börjat lära sig något, hon höll bara i sig för allt vad hon var värd. Stäppen for fram runt henne med en sådan fart att hon knappt vågade titta, och varelsernas förargade tjut tonade snabbt bort. Hästen visste vad den gjorde, galopperade regelbundet och utan att mattas. Men ingen häst, oavsett hur vältränad den är, kan hålla sig i galopp hur länge som helst. Moiras händer var nära att domna från att hålla i sig så hårt, och när hästen äntligen hade stannat dråsade hon i backen, lätt kvidande. Hon kände redan hur hela hennes kropp värkte efter ridturen, och hon ville bara sova. Tias flaxade ner från hästryggen, där han nästan lika skräckslaget

som sin matte hade hållit sig kvar under den galna galoppfärden, och skuttade fram till henne.

– Tror ni vi är säkra här? sa Moira lågt med en blick på hästen. De kommer inte efter?

Hon fick förstås inget svar, men den hade börjat beta lugnt, så den var tydligen inte orolig. Moira suckade lättad, och sedan somnade hon.

•••••

Steg vid hennes huvud, lätta nyfikna steg. Moira försökte öppna ögonen men klarade bara en liten springa. Hon såg ett par fötter alldeles nära sitt synfält. Fjälliga fötter med klor. Som en... som en fågel, just det. En jättefågel. Och så var det en röst där, en mjuk melodisk röst. Men orden den sa var fullständigt obegripliga.

– *So' lambar apiond?*